

Řekli jí, že zabila svého syna.
Ale co když lhali?

ZTICHlý DŮM

JENNY BLACKHURST

ZTICHLÝ DŮM

JENNY BLACKHURST

2018

Copyright © 2014 Jenny Blackhurst
Translation © 2018 by Petra Krámková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HOW I LOST YOU,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, Londýn 2015,
přeložila Petra Krámková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Milena Nečadová
Korektura: Iveta Muchová a Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN: 978-80-7498-295-8

Ashovi a Connorovi,
kteří se nikdy nevzdávají a vždycky si najdou cestu.
Mám vás ráda, koblížci.

PODĚKOVÁNÍ

V první řadě musím poděkovat svojí skvělé agentce Laetitii Rutherfordové. Bez tvého nadšení pro příběh Susan Websterové a neutuchající podpory bych nikdy nepsala tato slova díky – to ty jsi doslova proměnila mé sny ve skutečnost.

Dále Vicki a Darcymu a celému týmu nakladatelství Headline. Dostali jste kámen a vybrousili z něj diamant, je mi velkou ctí, že jste mě uvedli do svého světa. Děkuji vám za všechny rady, za to, že jste mě přesvědčili o tom, že vím, co dělám, i když jste dobře viděli, že to nevím, a také za tvrdou dřinu, kterou jste tomu obětovali.

Těm nejlepším přítelkyním, jaké může malá holka mít, za všechny vaše okamžiky nadšení, když já sama jsem se příliš bála se nadchnout. Za každou větu podpory a ujištění, že to zvládnou, i za to, jak přesvědčivě jste mě utvrzovaly v tom, že TO OPRAVDU ZVLÁDNU. Nejprve Sarah, mojí vůbec první čtenářce, za to, že mi řekla, co se jí líbí, ale ještě více za to, že mi řekla, co se jí nelíbí. Lorně, Jo a Lauře za to, že tady vždycky byly pro mě – už je to víc než sedm let, dámy, co jsme se daly dohromady. Emmě a děvčatům z JN, které tu pro mě byly, když jsem začínala, a dámám i pánům z SFRS, kteří tu pro mě byli, když jsem skončila. Nejspíš si ani neumíte představit, jak zvláštní a zároveň absolut-

ně úžasné pro mě je, když kdokoliv z vás položí otázku: „Jak to vypadá s knihou?“

Všem nadšeným kritikům na fóru YWO – bez vašeho přispění by se tato kniha nikdy nevyhrabala z hromady nepřečtených rukopisů. Speciální dík patří Nolteymu – vůbec prvnímu kritikovi kohokoliv – nejen za to, že knihu rozcupoval na kousky, ale hlavně za to, že ji pomohl zase složit dohromady, Kay Leitchové, Siobhan Daikové a Fredu Hebbertovi za vaši průběžnou podporu i za to, jak jste mě přesvědčili, že bych se mohla stát „opravdovou spisovatelkou“.

V neposlední řadě také děkuji té nejlepší rodině, jakou by si malá holka mohla přát. Mojí mamince a mému tatínkovi, kteří mě vždycky přesvědčovali, že zvládnu cokoli, do čeho se pustím, podporovali mě a vždycky tu byli pro mě, a také mému velkému malému bráškově, kterého mám vážně moc ráda. Doufám, že jste na mě tak hrdí, jako jsem já na vás. Mám vás ráda.

Také Ashovi. Za všechna povzbudivá slova plná lásky a podpory; za našeho úžasného syna a miminko, které čekáme; za naše noční rozhovory v chatce, kdy jsi mi tak nevzrušeně říkal, ať to zkusím, a také za to, že jsi vždycky zůstal přesně tím chlapcem, kterého jsem si vzala. Miluju tebe i chlapečka víc, než dokážou vyjádřit slova.

*Dopis probačnímu úřadu od Susan Websterové
- pacient 397609
23. ledna 2013*

*Vážení členové poroty,
jmenuji se Susan Websterová. Před bezmála čtyřmi lety, 23. července 2009, jsem zabila svého tříměsíčního chlapečka. Právě takhle dlouho mi trvalo, než jsem se odvážila ta slova vůbec vyslovit a přijmout fakt, že jsou pravdivá. A nyní, zatímco je píši, cítím pořád nepředstavitelnou bolest a lítost.*

Během svého pobytu ve vyšetřovací vazbě a v průběhu následujících dvou let a osmi měsíců strávených v Oakdale jsem si vyhledala snad vše o laktační psychóze, formě poporodní deprese, kterou jsem trpěla potom, co se Dylan narodil. Čtení všech těchto informací mi pomohlo pochopit a uvědomit si, že jsem v ten strašlivý den nebyla zcela sama sebou. Také vím, že vzpomínky na oněch dvanáct úžasných týdnů strávených s Dylanem jsem si ve své mysli přikrášlila, abych podvědomě popřela obrovský vztek, který

jsem k němu cítila. Vím to, protože tak mi to vysvětlil můj lékař. Ještě těžší než přijmout fakt, že jsem zabila svého chlapečka, je však pomyslení, že moje vzácné vzpomínky – to jediné, co mi po mém nádherném dětátku zbylo – jsou ve skutečnosti jen výplodem mojí zakalené mysli. V horších chvílích sama sebe přistihnu, že si přeji, abych si dokázala vzpomenout na nenávist a lhostejnost, které jsem cítila ke stvoření, jež jsem přivedla na svět. Pak bych možná konečně zažila chvíli klidu a alespoň momentální úlevu od viny a bolesti, která mě bez ustání sužuje. Nenávídím samu sebe za takové myšlenky; vždyť moje vzpomínky, ať už jsou skutečné, nebo idealizované, jsou to jediné, co mě ještě spojuje s osobou, kterou jsem bývala dříve. Nebo alespoň s osobou, kterou jsem si myslela, že jsem. Manželka, matka, i když možná trochu chaotická, rozhodně příšerná kuchařka, ale nikdy, ani v těch nejstrašnějších snech, vražedkyně.

Nyní, když jsem dokázala přijmout realitu toho, co jsem spáchala, nečekám odpuštění. Vím, že já sama sobě neodpustím nikdy. To jediné, co žádám, je, aby moje lítost byla vzata v potaz při mém blížícím se slyšení. Abych se mohla alespoň pokusit znovu si vybudovat vlastní život, vykonat něco prospěšného a vynahradit tak světu zlo, kterého jsem se dopustila.

*S úctou,
Susan Websterová*

24. dubna 2013

Je tam pořád.

Vůbec nezáleží na tom, kolikrát z místnosti odejdu a pokusím se zaměstnat nějakými běžnými denními činnostmi, pokaždé když se nakonec vrátím do kuchyně, je tam.

Dorazil dnes ráno, dobře schovaný mezi barevnými reklamními letáky a zlověstně vypadajícími účty. Obecně mívám z pošty hrůzu. Proto je neděle můj nejoblíbenější den v týdnu.

V neděli nechodí žádná pošta. Jenomže dnes není neděle. A pošta je tady.

Hádám, že moje nenávisť ke všemu v obálce je následkem nekonečné záplavy účtů, která se na mě denně valí. Bydlím tady teprve čtyři týdny, a už to vypadá, že snad každá instituce veřejných služeb v zemi se mi pokouší něco naučtovat. Prakticky každý dopis „K rukám zákazníka“, který dostanu, je upomínka, že jsem zapoměla nastavit nějaké inkaso. Což mě deprimuje jednak proto, že vidím, jak chaotická v praktických záležitostech dokážu být, ale také mě to neodbytně vede k otázce, na co všechno budou muset vystačit moje hubené úspory.

To, co s poštou dorazilo dnes, však účet rozhodně není. Poznám to podle toho, že obálka je nadepsaná ručně. Není v ní

ale ani dopis od přítele. Velikost má jako pohlednice a je hnědá. Drobné písmo, hodně nakloněné; vypadá to na ženský rukopis, ale úplně jistá si tím nejsem. Nic z toho ale není hlavním důvodem, proč dopis stále leží na mé kuchyňské lince neotevřený.

Mohla bych ho rovnou hodit do koše. Mohla bych počkat, až dorazí Cassie, a požádat ji, zda by ho neotevřela. Jako student, který přemlouvá svou mámu, aby nahlédla do obálky s výsledky jeho závěrečné zkoušky jako první. Když se k dopisu znovu přiblížím, jasně vidím slova napsaná na přední straně obálky a moje srdce se rozbuší jako zběsilé.

Susan Websterová, Oak Cottages 3, Ludlow, Shropshire.

Ale Susan Websterová už nežije. O tom bych měla něco vědět; zabila jsem ji totiž před čtyřmi týdny.

Nikdo na světě nemá vědět o tom, kdo jsem a kde jsem. To byla moje hlavní myšlenka, když jsem si na matrice měnila jméno. Dokonce i probační úřednice mi říká Emmo. Někdy se mi ovšem stává, že zapomenou reagovat. Moje jméno, nové jméno, je Emma Cartwrightová. Ale to by vám o mně nic neřeklo. Ještě před čtyřmi lety jsem byla Susan Websterová. Umím si vás teď živě představit, nenápadně se drbete na nose; možná se vám zdá, že to jméno odněkud znáte, ale nedokážete ho přesně zařadit. Zabloudíte očima hned ke stropu, hned zase doleva, jak se usilovně snažíte vzpomenout. A pokud žijete na severu, možná že zamumláte i něco jako: „No jistě, nebyla to náhodou ta žena, co zavraždila svého syna? Takové neštěstí!“ Ale jestli žijete někde jinde v zemi, zřejmě si na mě nevzpomenete vůbec. Můj případ se řešil zrovna v době, kdy jednu významnou celebritu načapali při prodeji drog. Můj syn a já jsme byli odsunuti až na vnitřní stránky novin.

Udělám to. Ruce se mi třesou, když nakonec trhám obálku. Dávám pozor, abych nezničila, co je uvnitř. Když mi do ruky

vypadne kousek tvrdého papíru, projede mi hlavou myšlenka, jestli jsem si neměla vzít rukavice, zda to třeba není nějaká výhrůžka a policie nebude papír potřebovat jako důkaz. Obyčejnému člověku by možná mohlo připadat divné strachovat se o to, aby jeho poštovní schránka nebyla plná výhrůžek smrti. Věřte mi, ani já jsem si takovou situaci nikdy dřív nedovedla představit.

Ale už je pozdě starat se o otisky prstů. Stejně to ani není dopis, jen fotografie. Malý klučina se zešíroka usmívá do objektivu, hřejivým, upřímným, nádherným úsměvem. Můj strach se mění ve zmatek. *Kdo je to?* Neznám žádné děti v podobném věku; jsou mu dva, možná tři roky. Mám neteř, ale ne synovce. A těch několik málo maminek s dětmi, které jsem potkávala na dětských skupinách předtím... zkrátka předtím, než..., se mnou kontakt neudrží a pravděpodobně se snaží všechno, co se stalo, úplně vytěsnit z mysli, jako kdybychom já ani Dylan nikdy neexistovali.

Proč mi tohle někdo posílá? V hlavě si projíždím seznam všech dětí, které znám, a fotografii mezitím odhodím zpátky na linku. V letu se otočí a dopadne na desku zadní stranou nahoru. A právě v tu chvíli se celý můj svět scvrkne na rozměr 13 x 18 cm veliké fotografie přede mnou. Na jejím rubu, stejným upraveným rukopisem jako na obálce, totiž stojí tři slova:

Dylan – leden 2013.

2

„Jenom vtípek,“ prohlásí Cassie a hodí fotografii zpátky na moji kuchyňskou linku. *A to má být všechno?* Dvacet minut čekání, zatímco ona mlčky zírá na fotografii, a všechno, co mi k tomu nakonec řekne, je *jenom vtípek?* Zhluboka se nadechnu.

„To vím, Cass, ale od koho? Kdo kromě tebe ví, že jsem tady? Je to výhrůžka? Nebo někdo doopravdy chce, abych si myslela, že je Dylan pořád naživu?“

Uhne pohledem a já vím, koho z toho podezírám.

„Mark,“ prohlásím. „Myslíš si, že to udělal Mark.“

Cassie při zmínce jeho jména jen zaskřípe zuby a je vidět, že vynakládá veškeré své úsilí, aby na to nic neřekla. Dává jí to za brat. Její špičatá brada vypadá najednou ještě špičatější a zdá se mi, že se snad doopravdy kouše do jazyka. Moje nejlepší přítelkyně z duše nenávidí mého bývalého manžela. Vlastně nenávidí většinu mužů, ale řekla bych, že Mark bude na prvním místě jejího seznamu. Dokonce, i když se nikdy nesetkali, je mi jasné, že ona jemu by se nelíbila úplně stejně.

Mám dojem, že bych měla o Cassie říct trochu víc. Je to ta nejlepší přítelkyně, jakou jsem kdy měla. Přesně taková, jakou jsem vždycky chtěla. Ale zdaleka se neznáme celý život. Nepotkaly jsme se jako stydlivé prvňáčky v náš první školní den ani

jsem spolu nebydlely na koleji. Cassie jsem potkala v kulisách nikdy neustávajícího ječení a kvílení a bouchání těžkých ocelových dveří. Seděla nahoře na palandě, dlouhé odbarvené blond vlasy měla svázané do rozčuchaného drdolu a tenké černé obočí zamračené. Vrhla se dolů z postele a přistála přímo vedle mě jako kočka – až později jsem se dozvěděla, že když to zkoušela poprvé, zlomila si při tom kotník. Vytahané tmavě zelené vězeňské tepláky jí visely na vyčnívajících kyčelních kostech a nátlčník, který měla vyhrnutý tak, že odhaloval bledou pokožku jejího břicha, pocházel snad dokonce z oddělení dětských velikostí. Zdálo se, že by ji porazil i trochu větší závan větru, přesto ale působila jako ta nejsilnější osobnost, s jakou jsem se kdy setkala.

„Nahoře spím já, ale do postele nechčiju, jako některé tady, takže si nemusíš dělat starosti. Na moje věci nesahej.“

Cassie jsem poznala v ten nejosamělejší den mého života. Tenkrát jsem to ještě nevěděla a zjistila jsem to až mnohem, mnohem později, ale byla to pro mě záchrana. Zachránila mě.

Potkaly jsme se, protože je kriminálnice. Vražedkyně, stejně jako já. Ačkoliv Cassie, na rozdíl ode mě, si pamatuje každou vteřinu svého zločinu. Libuje si v detailech, vypráví o tom, jako když skautky vypráví svoje strašidelné příběhy u ohně. Už má plné zuby toho, jak jí pořád opakuju, že její lhostejnost je jen „obranný mechanismus proti vzpomínkám na zločin, co spáchala“. Oslovovala mě Freude celý týden potom, co jsem to poprvé nadnesla, a odmítla se vrátit k mému skutečnému jménu až do té doby, než jsem ji přestala analyzovat. Tím se dostala asi vůbec nejbliže k uznání, že bych mohla mít pravdu.

„Tak jo,“ rozhodnu se, že jí pro tuhle chvíli udělám radost, „předpokládejme, že to poslal Mark. Jak by ale mohl vědět, kde teď jsem? A proč by chtěl, abych si myslela, že náš syn pořád žije?“

Cassie netrpělivě obrátí svoje modré oči v sloup. „Pracuje přece jako ajťák... nebo ne?“

„To jo,“ přikývnu, „ale není hacker.“

Jenom pokrčí rameny a já vstanu, abych nám ještě uvařila čaj. Když svoje ruce zrovna nijak nezaměstnávám, třesu se.

„A navíc: proč? Proč by mi můj bývalý manžel, který se zničehonic proměnil v počítačového hackera, posílal fotku dítěte, o kterém všichni dobře víme, že ani náhodou nemůže být můj mrtvý syn?“

„Možná proto, že je to idiot? Nebo proto, že chce přidat ještě pořádnou nálož viny k těm emocionálním sračkám, ve kterých už se beztak koupeš? Nebo jen aby si s tebou trochu pohrál. Možná, že ‚Leden 2013‘ nemá znamenat, že ten kluk na fotce je *opravdu* Dylan, jenom to, že takhle by asi vypadal, kdybys ho... no, kdyby nebyl... však víš...“

„Vím.“

„Máš pořád ještě Dylanovy fotky? V tom albu, co ti dal tvůj táta?“

„Někde jo,“ odpovím nepřítomně. Rozhodně nemám v úmyslu je vytahovat. „Nemyslím si, že to mohl poslat Mark.“

Mark byl ze ztráty našeho syna zničený – každý muž by byl – ale udělal, co bylo v jeho silách, aby zůstal stát po mém boku. Přišel mě dokonce dvakrát navštívit do Oakdale. Pokaždé se třásl jako ratlík a byl sotva schopen se na mě podívat, ale bylo milé vědět, že se alespoň snaží mi odpustit. Pak ale jeho návštěvy přestaly, zničehonic. O pár týdnů později jsem dostala dopis, který mě informoval o zahájení rozvodového řízení. S jedinou ručně psanou poznámkou od Marka: *Omlouvám se*. Právě tehdy Cassie vyrobila z jeho fotek terč a začala na něj házet mokré koule z papírových utěrek, aby mě rozveselila. V Oakdale jsme nesměli mít šipky. V Oakdale jsme nesměli mít ani ořezané tužky.

„Takže je to jen vtípek,“ snažím se přesvědčit sama sebe. „Žádná výhrůžka. Jenomže slovo ‚vtípek‘ naznačuje, že by mělo jít o něco legračního, což tohle doopravdy *není*.“

„Tak falešná zpráva, nebo jak tomu říkají u policie. Výtržnost.“ Taková je Cassie, když se rozhodne, že má v něčem pravdu. Její dlouhé modré gelové nehty malují sem a tam po stole, touha po cigaretě je zcela očividná. Tyhle nehty, alespoň v mých očích, symbolizují kompletní proměnu, kterou od svého odchodu z Oakdale prodělala. Když jsem ji potkala poprvé, byly to jen okousané nehty ozdobené měsíc starou, odřenou vrstvou laku. Čmáraly sem a tam svoje netrpělivé vzory. Ty už jsou ale dávno pryč, spolu s džínovými minisukněmi a tělečky nad pupík. Dnes už Cassie nosí takové oblečení, které její kůži zakrývá, a nehty nemívá okousané nikdy.

„Falešná zpráva, jasně, samozřejmě,“ odpovím nepřítomně. „Musí to být falešná zpráva. Určitě ne výhrůžka.“

Zbavím se Cassie tak rychle, jak to jenom jde, když předstírám, že mám ještě nějaké pochůzky k vyřízení. Ví, že je to výmysl, ale stačí jen naznačit a bez vyptávání mě políbí na rozloučenou. Na tváři mi nechá jasně růžový otisk rtěnky a kromě toho ještě jednu nenápadnou mokrou kouli z papírové utěrky v kuchyňském dřezu.

Když asi tak postě otáčím obálku v ruce sem a tam, všimnu si najednou něčeho, z čeho mi přeběhne mráz po zádech. Na obálce není nalepená žádná známka. Musela ležet na rohožce ještě předtím, než přišla pošta. Ať už ji tam hodil kdokoli, byl u mě doma, stál před mými dveřmi a tiše fotografii prostrčil otvorem pro dopisy, zatímco já byla v kuchyni. Z toho pomýšlení se mi udělá špatně, bezděčně si zakryju ústa rukou. *Není to výhrůžka*. Nedává to žádný smysl, aby to výhrůžka byla. Pokud to výhrůžka je, pak vážně dost pitomá. Není tam přece žádný náznak hrozby. Snad jen lehké varování od někoho, kdo zná

JENNY BLACKHURST

moje pravé jméno. Kdo ví, co jsem udělala. Od někoho, kdo stál přímo u mých dveří.

Nedokážu být silná už ani vteřinu. Vztek ze mě dávno vyprchal a já klesnu na kolena na studenou kuchyňskou podlahu a začnu vzlykat.

3

Jack: 23. září 1987

Noha těžce dopadla na klukův obličej, pata ho udeřila do žeber. Schoulil se do klubíčka, zachrčel, ale – jak Jack pozoroval se závistivým respektem – slzy žádné. Když zahlédli krev, Riley vykročil kupředu, ale Jack ho chytil za ruku – bylo ještě brzy. Aspoň minutku, dvě, trochu víc modřin, možná zlomené žebro. Ze své pozice vzdálené asi šest metrů od rvačky, kde se opíral o hnědě natřenou montovanou boudu, vypadal celý výprask jako předem secvičený, fascinující balet. Když uslyšel křupnutí podobné lámání tenké větvičky a chrčení náhle ustalo, napřímil se, očistil si svetr a kývl na Rileyho, aby ho k té legraci před nimi následoval.

„Vypadněte od něj.“

Všichni tři kluci se zastavili, i když jeden stále nechával svoji nohu na zlomeném zápěstí asi patnáctiletého mladíka ležícího na zemi – jako kdyby se snad jinak mohl zvednout a utéct.

„Co je vám dvěma, do prdele, do toho?“ Kluk číslo jedna – Jack neměl ani ponětí, co jsou zač – naznačil, jako by chtěl dát hlavičku nějakému imaginárnímu nepříteli před sebou. Slaboduchej idiot.

„Co vám udělal?“

„Naprášil Harrise!“ Kluk číslo dva, ten s botou na mladíkově zápěstí, mu přitlačil ruku ještě víc k zemi. „Nebo snad ne, Shakespeare?“

„Já to nebyl,“ zamumlala ze země hromádka krve a hadrů.

„A kdo teda?“ zeptal se kluk číslo tři – zřejmě Harris, jak to vypadalo. Ze všech tří byl největší, ale podle toho, co Jack viděl, nadělal na jejich oběti nejmenší škody. Možná, že si nechtěl uma-zat oblečení. To dávalo smysl.

„Nevím. Já ne.“

„Kecáš, ty slizkej sráči.“ Kluk číslo dva se napřáhl, aby do něj znovu kopl. Během vteřiny byl Jack u něj, chytil ho za límec jeho tmavočerveného svetru a nevybíravě ho odstrčil pryč.

„Řek jsem vám, ať od něj vypadnete. On vás nenaprášil. Říká pravdu, on to nebyl.“

„To víš, že jo – jak ty bys to asi moh vědět?“

„Já vím všechno, ty idiote. Chceš vědět, kdo vás naprášil? Si za-jdi za Mikem Petersonem.“

Harris zamhouřil oči stejně jako Riley po Jackově boku. „Seš si jistej?“

„To jsem. A ještě jedna věc,“ rukou ukázal na mladíka na ze-mi. „Odted' je se mnou. Jestli s ním budete mít nějaký trable, bude-te muset nejdřív přijít za mnou. Jestli na něj ještě jednou šáhnete, zpřelámu vám hnáty – každému z vás. Kam by pak asi šla tvoje ragbyová kariéra, co, Harrisi? Ty skopová hlavo.“

Zadržel dech, aby se mu v obličejí nepohnul ani sval. Harris se otočil na svoje dva nohsledy a kývl na ně, aby vypadli. Všichni tři se otočili pryč, jako kdyby se nestalo nic víc, než že si právě s ká-moši zahráli fotbal.

„Seš v pohodě?“ Riley vytáhl mladíka do dřepu a hlavu mu podržel v předklonu. Jeho hnědé, po ramena dlouhé vlasy byly zamazané od potu, krve a hlíny. Zkusil pootočit hlavu tak, aby si prohlédl Jacka, který stál nad ním, hned se ale znovu přikrčil a dál zíral na zem.

ZTICHLÝ DŮM

„Proč jsi jim to řekl?“ Jeho slova byla sotva srozumitelná, jak je cedil skrz rychle natékající rty. „Nebyl to Peterson... Byl jsem to já.“

„Díky mně z tebe nevykopali duši, nebo se snad mejlím? Chceš, abych je radši zavolal zpátky? Řek jim, že jsem se splet?“ Otočil se směrem, kterým trojice odešla, a bylo mu jasné, že už jsou dávno v tahu. „Harrisi! Hej, Harrisi!“

„Ne, soráč, tak jsem to vůbec nemyslel.“ Mladík se zkroutil bolestí.

„Ježíši, ty teda vypadáš. Pojď, vezmu tě k nám domů, matka a fotr tam beztak nikdy nejsou a Lucy už bude vědět, co s tebou. Bývala zdravotní sestra.“

„Kdo je Lucy?“

„Naše hospodyně. Šílel jsem, když mi řekli, že u nás bude bydlet, protože mi bylo jasné, že chtěj, aby na mě dohlížela, ale na konec to je docela v klidu – je jí jenom něco kolem osmnácti, má neuvěřitelný nárazníky a dělá fakt hnusný tousty. Jo, já jsem Jack, tohle je Matt. Proč ti říkali Shakespeare? To je přezdívka?“

Mladík se pod krvavými šmouhami pokusil o úšklebek. „Ne. Serou mě s tím. Dostal jsem plnej počet bodů v testu z angliny a slečna Bramallová mi řekla, že jsem mladej Shakespeare. Teď mi tak říkaj všichni. Jsem...“

„To se mi líbí,“ přerušil ho Jack. „Zní to chytře a já mám chytřý lidi rád. Můžu ti říkat jen krátce – Billy, jestli chceš, takovej náš malej fórek. Jsme teď kámoši, nebo ne?“

„Proč bys chtěl bejt můj kámoš? Já nejsem jako ty a tví kámoši.“

„Fakticky? A jaký jsou podle tebe mí kámoši?“

„Zazobaný. A... no... frajeři a tak vůbec.“

Jack se podíval na Matta a oba dva se rozesmáli. „Si buzna, Shakespeare? Žereš moje kámoše, že jo?“

„Ne! Tak jsem to přece nemyslel! Jenom...“

JENNY BLACKHURST

*Jack si odfrkl. Ježíši, copak byl tenhle kluk fakt až tak mimo?
Ale docela určitě se mu ještě bude hodit.*

„Tak už pohni, ať s tebou můžem něco udělat.“

4

V sobotu je jako obvykle město plné teenagerů, zamilovaných párů a matek, které vláčejí svá rozmrzelá kňourající batolata kolem těch několika málo obchodů, které tady ještě zůstaly. „Recese zasáhla město tvrdě,“ říká mi Rosie Faircloughová, když přede mě pokládá obrovský kus hutného, teplého čokoládového dortu. „Potřebujeme víc mladé krve, jako jsi ty, aby sem zase přinesla trochu peněz.“

Mám co dělat, abych se nerozesmála nahlas. Drbna Rosie by asi rychle změnila názor, kdyby tušila, kdo se to nastěhoval do jejího ospalého městečka. *To* by bylo panečku téma na posezení dámského klubu.

Zabořím lžičku do svého čokoládového dezertu možná až trochu moc hladově a ještě jednou se nenápadně podívám z okna. Nic než dlážděná ulice plná lidí na nákupech. Zavrtím hlavou a připadám si směšně, snažím se sama sobě připomenout, že opravdu nežiju v nízkorozpočtovém filmu o špionech. Nikdo mě nesleduje. Musím se pokusit zapomenout na to, co se dnes ráno stalo, na ten hloupý *vtípek*, a tak raději svoji pozornost začnu věnovat lidem okolo.

Poblíž pultu sedí další žena zabraná ve svých myšlenkách, která si užívá kousek mrkvového dortu, aniž by ho rozpatlala po

talířku tak jako já. Zdá se být podobně stará, jako by byla moje máma, ale vůbec nevypadá na to, že by si musela dělat starosti se svou figurou. Z jejího výrazu si troufnu odhadnout, že je něco v nepořádku. Dlouhé světlé vlasy jí padají do tváře, zatímco zírá do novin před sebou, ale vůbec se neobtěžuje odhrnout si je stranou. Najednou se přistihnu, že přemýšlím, jaký je asi její příběh. Hádky s milencem? Nebo zlý manžel? Nebo ještě něco mnohem horšího?

Téměř jako bych na ni zavolala, v tu chvíli vzhledne a přistihne mě, že se na ni dívám. Zahanbeně uhnu pohledem směrem ke dveřím a je mi nanic z toho, že jsem se nechala přistihnout, jak ji pozoruju. „Nezírej, zlatíčko,“ říkávala mi máma, „je to neslušné.“

„No, ten dlouho nevydržel.“ Rosie se usměje při pohledu na můj zdevastovaný čokoládový dort. „Můžu ti přinést ještě jeden?“

To určitě ano.

„To určitě ne,“ zasměju se možná až moc nahlas. Vždycky jsem sváděla těžký boj s tou tlustou holkou uvnitř mě; mám jídlo ráda. Kdykoliv jsem jako dítě odmítla jídlo, moje máma se podívala na tátu a zamlaskala: „A jéje, Lene, myslím, že tady máme problém.“ Dělávala si ze mě legraci, i když to byla jen a jen její chyba, že celá naše rodina tolik milovala jídlo. Moji spolužáci stávali fronty, jen abych je pozvala na čaj – kvůli jejím hostinám, a hlavně domácím dezertům, a moje krabičky se školní svačinou mi každý nepokrytě záviděl. Rolády, koláče s citronovou krustou, malinové pusinky – byla jsem jako dětská verze drogového dealera na prvním stupni. Bohužel, k obrovskému zklamání mého manžela, jsem kuchařské umění svojí mámy nepodědila, a tak mu nezbylo než domluvit alespoň pravidelné návštěvy u tchyně na setsakra dobré nedělní obědy. „To by mi můj zadek nikdy neodpustil,“ dodám ještě. „Rosie, myslíš, že bych se tě mohla na něco zeptat?“

Oči staré dámy se rozzáří, jako kdybych se jí právě zeptala, jestli by jí nevadilo, kdybych jí věnovala svůj výherní los. Úplná studnice informací, to přesně je Rosie.

„Jen jsem tak přemýšlela, jací jsou tady lidé? Bývají tu potíže?“

Rosie zavrtí hlavou. „Vůbec ne, drahoušku. Nebo spíš... může se možná v sobotu v noci trochu poškorpit s mládeží z okolí, ale to je tak všechno. Proč, máš s někým nějaký problém?“

Okamžitě zalituju, že jsem se ptala. Víم přece, že Rosie je drbna, a teď přemýšlím, jestli tohle pro ni nebude další lákavé sousto. Skočí na internet vteřinu po tom, co odejdu, aby si vyhledala všechno o tajemné minulosti Emmy Cartwrightové? No jo, paranoio, moje stará známá, jak jen jsem tě za tu poslední hodinu postrádala.

„Ne, o nic nejde, opravdu,“ zalžu, jako by se nechumelilo, „jen že jsem dnes ráno našla na svém prahu rozbité vejce; říkala jsem si, že možná místní nejsou zrovna nadšení z nových lidí, kteří se přistěhují do města.“

Rosie vypadá zklamaně. „To musely být děti, drahoušku,“ řekne mi. „Tady to není jako v některých malých městečkách, však víš, kde o sobě všichni vědí všechno. Staráme se hlavně sami o sebe. Vůbec bych si s tím nelámala hlavu.“

„Ne, to víš, že ne,“ odpovím a jsem ráda, že moje malá lež nevyprovokovala žádné další otázky. „Přesně to jsem si myslela taky, jenom vtípek.“

Když odcházím, porce čokoládového dortu mě tlačí v žaludku a Rosiina slova mi víří v hlavě. *Tady to není jako v některých malých městečkách, však víš, kde o sobě všichni vědí všechno.* Ještě než jsem opustila Oakdale, varovali mě, abych se připravila na to, že lidé budou zlí, když zjistí, kdo doopravdy jsem. Očekávala jsem tedy pochodně a vidle; nepřipravila jsem se však na sledování a hry na schovávanou. Pravdou ale zůstává, že ať už

to byl jen hloupý vtípek, nebo ne, někdo zná moje staré jméno. A to znamená, že taky ví, co jsem udělala.

Zvonek nade dveřmi lahůdek na náměstí hlasitě zacinká, když vstoupím dovnitř. Ludlow, bašta dobrého jídla, se může chlubit tou nejlepší domácí kuchyní ve Shropshiru zásobovanou výhradně z místních zdrojů, navíc každé září se tady koná gastronomický festival. Ta tlustá holka uvnitř mě Ludlow zbožňuje.

„Emmo, ráda tě vidím,“ rozzáří se Carol, jakmile mě zahlédne ve dveřích. „Jak se máš?“

„Bude to lepší po jedné krabičce tvého camembertu a kousku křupavého chleba.“

Carol na chvíli zmizí a vrátí se s hnědou papírovou taškou. Když mi ji podává, ještě je teplá a cítím z ní vůni čerstvě upečeného bochníku.

„Vezmu si ještě lahev vína.“

Carol zvedne obočí: „Bude se oslavovat?“

Přinutím se k úsměvu: „Spíš zajídat smutek. Jednou ti o tom třeba povím.“

Je až příliš zdvořilá na to, aby se vyptávala dál. S Carol si tykáme od prvního dne, co jsem vstoupila do lahůdkářství, ale k tomu, abychom byly přítelkyně, máme ještě daleko. Mám pocit, že se asi nikdy nedokážu opravdu sblížit s někým, kdo by neznal moji minulost. Bylo by to příliš riskantní.

„Tak dobrou chuť.“ Vezme si peníze a já se odvážím vyjít zpět na ulici. Rozum mi říká, že bych se měla vrátit domů, zničit tu fotografii a zapomenout, že kdy vůbec přišla, ale když se otočím, abych vykročila k domovu, zahlédnu něco naprosto nemožného. Přímo před sebou uvidím štíhlou ženu s dlouhými rovnými tmavými vlasy. Trochu se naklání, aby mohla držet za ruku chlapečka stojícího vedle ní. Chlapečka, který se na mě dnes ráno usmíval z fotografie. Mého syna.

Snažím se zakřičet, ale hlas se mi zadrhne v krku. Místo toho udělám několik roztřesených kroků vpřed a pak se rozběhnu.

„Dylane!“ podaří se mi zakřičet. Nemůže to být on, to je docela nemožné, přesto je však přímo tady. Po tak dlouhé době se mi z pohledu na něj podlamují kolena. Jak je možné, že mám svého syna najednou na dosah ruky po tom, co byl celou tu dobu tak strašlivě daleko?

Několik lidí se po mně ohlédne; můj syn a jeho únoskyně se však neotočí. Možná, že si to jen představuju, ale připadá mi, jako kdyby žena přidala do kroku. Ale ne dost; za několik vteřin jsem u nich.

„Dylane,“ skloním se, abych chytla chlapečka za ruku, a popadnu ho za tmavomodrý kabátek. Cítím nával adrenalinu, když se ke mně žena otočí čelem.

„Co si sakra myslíte, že děláte? Okamžitě pusťte mého syna!“

Popadne Dylana do náručí a vyškubne mi z ruky jeho kabátek, když ode mě ucouvne. Ve tváři se jí odráží strach i vztek.

„To je můj syn. Tohle je Dylan, to je můj...“ Najednou mi dojdou slova, když si uvědomím, co se děje. Tohle přece není můj syn. Můj syn je pryč, mrtvý, a tenhle chlapeček se tiskne ke svojí mámě, k smrti vyděšený šílenou ženskou, která na ně křičí. Najednou nevypadá ani trochu jako chlapec z fotografie; není podobný mně ani Markovi, ani nikomu z naší rodiny. Tenhle chlapeček patří přesně tam, kde právě je, do náruče svojí matky. Zapotácím se a ustoupím o krok zpátky. Chci utéct, ale nohy mi vypoví službu. Žena, která si v tu chvíli uvědomí, že už nejsem hrozbou ani pro ni, ani pro jejího syna, na mě vystartuje.

„Zbláznila jste se? Co si to dovolujete, jen tak přijít a chtít mi odvést syna? Měla bych zavolat policii, ženská jedna bláznivá!“

„Mrzí mě to, nezlobte se, já...“ Nevím, co říct. Chtěla bych to vysvětlit, ale jak? Jak mám popsat náruč, která stále zeje

prázdnou? Srdce, které puká smutkem nad nepředstavitelnou ztrátou? Oči, které vidí mrtvé dítě za každým rohem? Jak vůbec můžete přimět kohokoliv, natožpak úplně cizího člověka na ulici, aby si alespoň zkusil představit ten pocit ze ztráty človíčka, kterého jste nosila pod vlastním srdcem?

„To by teda sakra mělo! Jste blázen.“ Až když odstrčí moji ruku, uvědomím si, že se po nich pořád ještě natahuju.

„Řekla, že ji to mrzí,“ ozve se odněkud za mnou silný, povědomý hlas. „Spletla se. Možná byste měla její omluvu přijmout a jít si po svých.“

Pocítím vlnu úlevy, když se nakonec otočím a spatřím svoji záchránkyni. Carol. Uslyším ženu za sebou ještě jednou zamumlat něco o bláznech, ale pak se ozvou rychlé kroky a je pryč.

„Děkuju.“ Rozhlédnu se po lidech kolem, kteří se zastavili, aby sledovali představení. „Panebože.“

„Nevšímej si jich.“ Carol mě jemně vezme za ruku. Pak zvýší hlas, aby ji dobře slyšeli i všichni okolo. „Asi nemají nic lepšího na práci.“

Několik z nich se zatváří zahanbeně, jedna žena pokrčí rameny a skupinka teenagerů se chichotá, ale všichni se rozejdou.

„Jsi v pořádku?“ ptá se Carol s účastí. Nejsem a oči se mi zalijí slzami nad tím, jak moc hodná na mě je. Popotáhnu a přikývnu.

„Bude to dobré, jen hloupé nedorozumění. Proč jsi za mnou vyrazila?“

Carol mi podává kousek papíru. „Tohle ti upadlo, když sis u mě vyndávala peněženku.“

Nepoznávám to, ale automaticky natáhnu ruku. Je to výstrižek z novin. Až když se podívám zblízka, pochopím. Z černobílé fotografie na mě hledí můj syn, jak jsem ho vyfotila jen několik dní po jeho narození. Chybí tam nadpis, ale i po těch letech si dobře vzpomínám, jaký byl. MATKA ODSOUZENA NA ŠEST LET ZA VRAŽDU SYNA.

„To jsem přece nemohla...“, pokusím se popřít, že by taková fotografie vůbec mohla pocházet z mojí kabelky, ale znepokojený pohled, jakým mě Carol sleduje, mě přinutí zmlknout. *Odkud by také jinak mohla být?* „Vlastně ano, je to moje. Moc děkuju. Ještě jednou.“

„Určitě jsi v pořádku?“

Znovu přikývnu, tentokrát přesvědčivěji. „Ano. Děkuju, Carol, ale už musím jít. Nezlob se.“

Zdá se, jako by chtěla ještě něco říct, ale pak si to rozmyslí. Bohudík.

„Víš, že jsem jenom o pár vchodů vedle, kdybys cokoliv potřebovala, Emmo.“

Znovu přikývnu, až pak si uvědomím, co právě řekla. „Cože jsi, promiň?“

Vypadá na rozpacích. „Nezlob se, myslela jsem si, že víš, že bydlíme ve stejné ulici.“

Ne, to nevím. Jak to, že tohle nevím? Copak jsem chodila čtyři týdny po městě, aniž bych si všímala čehokoliv nebo kohokoliv kolem sebe? No, Carol si docela určitě všimla. Kdo další mě viděl?

„Emmo, určitě jsi v pořádku? Vypadáš, že ti není úplně nej-
líp.“

Nikdy jsem nepotřebovala někoho u sebe tak moc, jako právě teď, ale tohle není ten správný čas ani to správné místo, kde do svého života vpustím někoho cizího. Dokonce ani když ten někdo vede krámek se sýry a vínem. Co bych svojí nové přítelkyni řekla? „No, když se ptáš, dneska ráno někdo odhalil, že jsem vražedkyně, a já teď mám o svém mrtvém synovi halucinace a nosím všude s sebou jeho fotky, i když jsem ani netušila, že je vůbec mám. Takže hrnek čaje by mohl trochu pomoci, půjdeme k tobě, nebo ke mně?“

„Ne, je mi dobře,“ řeknu místo toho, „ještě jednou děkuju.“

5

Knihovna je vylidněná, dokonce i na to, že je sobota. Až do teď jsem jen tak bezcílně bloumala vedlejšími uličkami města a v ruce svírala výstřižek z novin tak pevně, jako bych do něj chtěla vytlačit svoje otisky prstů. A najednou stojím přímo před velkou kamennou budovou.

Když přistoupím k pultu, přísně vypadající knihovnice se ani neobtěžuje zvednout oči. Na jmenovce má napsáno „Evelyn“.

„Ano?“ zeptá se s pohledem stále zabořeným do tlustého katalogu knih před sebou, takže mi nezbývá než zírat na čupřinu jejích šedých vlasů.

„Ehm, chtěla bych čtenářský průkaz, prosím.“ Žena překvapeně vzhledne, když uslyší můj hlas.

„Propána, omlouvám se, drahoušku,“ usměje se na mě a její přísný pohled se v okamžiku promění v daleko přívětivější výraz. Pak zašeptá: „Myslela jsem si, že je to zase tamhleten chlap.“ Kývne směrem k trochu podezřele vypadajícímu muži v zelené šustákové bundě a kloboučku, který sedí v koutě a zaujatě zírá na jednu z počítačových obrazovek. „Pořád si tam něco mumlá o ztracených bezpečnostních pravidlech naší sítě. Ale bojím se jít podívat, co se pokouší najít. Probůh, tohle je přece knihovna, žádná mizerná klubovna fanoušků porna.“

Nemůžu si pomoci, vyprsknu smíchy. Slyšet tuhle postarší, přísně vypadající dámu, jak vyslovuje slovo „porno“ jen tak za bílého dne uprostřed knihovny, je prostě k popukání. Zašklebí se na mě.

„Promiňte, drahoušku, s čím vám můžu pomoci, říkáte jste čtenářský průkaz, že ano?“

O deset minut později už sedím u počítače – tak daleko od chlápka v kloboučku, jak to jenom jde – a vidím, že moje prsty do klávesnice vyfukávají jméno „Dylan Webster“.

Vždycky jsem se hodně spoléhala na vyhledávání. I když ta malinkatá místnost v Oakdale, které jsme říkali knihovna, se s tímhle místem nedala vůbec srovnat. Prvních několik měsíců jsem dokonce ani netušila, že tam nějaká knihovna je. Strávila jsem celé týdny prázdným zíráním do zdí svého pokoje a Cassie se mohla přetrhnout, aby to tělo bez duše, se kterým musela sdílet pokoj, zapojila do rozhovoru. Jednou odpoledne, když se vrátila ze směny v kantýně, ke mně přistoupila a chytla mě za zápěstí. Tak a je to tady, pomyslela jsem si. Konečně jí došla trpělivost; nakonec mi to nandá. Možná, že to nepřežiju. Možná, že nakonec budu zase s Dylanem.

„Tady,“ řekla a něco mi vmáčkla do dlaně, „vem si je a pojď se mnou.“

Otevřela jsem ruku, abych se podívala, co mi to dala. Tři zářivě lesklé stříbrné mince, které by ve skutečném světě neměly větší hodnotu než dětské penízky na hraní, ale v Oakdale byly vzácnější než zlato. Kredity, místní náhradu peněz, jste si mohli vydělat za těžkou práci a dobré chování. Díky kreditům jste si tam mohli koupit ty nejlepší věci – cigarety, nové prádlo, časopisy – a přístup na luxusní místa, jako třeba do tělocvičny. Nebo do knihovny. Vytáhla mě na nohy a já se nechala vyvést z našeho pokoje a skrz chodby s ocelovou podlahou až dolů do společenských prostor. Na dveřích nalevo od společenské místnosti, kterých jsem si nikdy předtím ani nevšimla, visela cedulka

s nápisem „Knihovna“. Obdélníkový otvor na jedné straně dveří byl nadepsaný „Tři kredity – půldenní vstup“ a vedle visela čtečka na vstupní kartu. Cassie vytáhla z kapsy mou kartu – bůhví, kdy mi ji vůbec sebrala; asi takovým způsobem jsem si během svých začátků tam dávala pozor na osobní věci – vložila ji do čtečky a do otvoru vhodila tři kredity.

„Tady to máš – půl dne.“ Strčila do dveří a pak lehce šťouchla i do mě. „Padej a najdi si všechno, co potřebuješ, o té likvidační věci, co o ní doktor Třasořitka v jednom kuse mele na terapii.“

„Laktační,“ zamumlala jsem, neschopná nahlas vyslovit to, co jsem opravdu měla na mysli. „Laktační psychóza.“

„Jo, vždyť to říkám. Až vylezeš, možná mi to budeš moct pořádně vysvětlit.“

A bylo to právě v tomhle tmavém, tichém kumbále s třiatřiceti policemi knih a dvěma počítači, jejichž zabezpečení bylo tak přísné, že měl člověk velké štěstí, když se mu vůbec podařilo najít něco jiného než jen samé obrázky chlupatých králíčků, kde jsem zjistila úplně všechno, co jsem potřebovala vědět, o psychickém stavu, do kterého jsem se dostala. Čím déle jsem pak probírala s Cassie, co jsem se dočetla, tím větší to všechno začínalo dávat smysl: účinky umělého oplodnění na moji psychiku, císařský řez jako traumatizující zážitek, který člověka může strhnout do hlubin poporodní deprese, vyčerpání, zapomnětlivost, podrážděnost, kterou jsem vždycky připisovala hlavně nedostatku spánku.

Vzpomínky, které jsem se tak moc snažila ukrýt i sama před sebou, začnou nakonec pomalu vyplouvat na povrch, jako když si voda razí cestu skalnatým korytem. Probudila jsem se v nemocnici, ne postupně, ale náhle, a prudce jsem otevřela oči.

„Moje dítě! Prosím, pomoc! Moje dítě!“ Pokoj je prázdný, jsem sama, a když se pokusím posadit, moje břicho hystericky protestuje. Co se mi to stalo? Co se stalo s mým dítětkem?

„To nic, to nic, nehýbej se.“ Mark je u mě během pár vteřin;

rychle mačká tlačítko vedle mé postele, kterým se přivolává sestra. „Všechno je v pořádku, zlato, nevstávej.“

„A co děťátko, Marku, je děťátko v pořádku?“ rukou se dotknu svého vypouklého břicha a lehké zašimrání uvnitř mi napoví, že ano. Je to příjemný a uklidňující pocit a konečně s úlevou vydechnu.

Pokoj je cítit dezinfekcí na ruce a ten zápach mi ještě pořád připomíná nemoc, rakovinu, pohled na stále více a více chřadnoucí mámu. Mark se usmívá, ale než stihne něco říct, v pokoji se objeví někdo další, žena. Má špinavé blond vlasy vyčesané do drdolu, ale jinak si z její podoby nevzpomínám vůbec na nic.

„Je v pořádku, chlapeček je v pořádku,“ zašeptá mi Mark. Jeho úsměv je najednou ještě širší, naznačuje mi něco, čemu bych zřejmě měla rozumět, co bych měla chápat, ale já nechápu.

„Daří se mu skvěle, když si vezmeme všechno to kolem. Můžeš ho vidět, jakmile tě prohlédne doktor.“

„O čem to mluvíš?“ Ještě jednou si položím ruku na břicho. „Dělali mi další ultrazvuk? Řekli ti, že to bude chlapeček?“ Co to mělo znamenat?

Markova slova mají laskavý a uklidňující tón. „Začaly ti porodní bolesti, zlato, vzpomínáš si? Nešlo to dobře; museli tě uspat. Nepamatuješ si na to? Řeklas, že je to v pořádku, dalas jim k tomu souhlas.“

Dalas jim k tomu souhlas. Proč můj manžel mluví jako právník z televize? Co to říká? A proč se ta žena na mě dívá tak hrozně soucitně?

„Bylo to moc riskantní, má drahá. Děťátko bylo v ohrožení. Museli jsme ho dostat ven, jak nejrychleji to šlo. Ale už je v pořádku, už mu nic nehrozí. Proč vlastně neskočím pro doktora?“

„Je tak nádherný, Susan, jsem na tebe moc pyšný. Chtěla bys vidět fotku?“ Mark vytáhne svůj mobil a ukáže mi fotku toho nejmenšího miminka, jaké jsem kdy viděla. Proč mi to ukazuje? Přece se nesnaží naznačit, že...?

„Marku.“ Můj hlas teď zní pevněji. Potřebuju, aby okamžitě přestal blbnout, ukazovat mi nějaké pitomé fotky a usmívat se jako idiot. „O co tady jde? Čí je tohle dítě?“

Vidím, jak jeho výraz zesmutní, vějířky vrásek kolem jeho očí – jeho vrásky štěstí, jak jim říkávám – zmizí. „Susan, to je přece *naše* dítě. Udělali ti císařský řez, narodil se nám syn. Tohle je on.“

Strčí mi znovu před oči telefon a já cítím, že se mě zmocňuje prudká vlna vzteku a zmatku. Rozmáchnu se proti němu a ruku mu odstrčím. Nečeká to, nedrží telefon dost pevně, ten se rozleť napříč pokojem a na druhé straně udeří do zdi.

„Neukazuj mi to! Tohle není moje dítě! Vždyť je tady, cítím, že je tady!“

„Ježíši, Susan.“ Mark vyskočí, aby sebral svůj drahocenný iPhone, otočí se ke mně v obličeji celý rudý a jeho oči se zúží. „Proč jsi tohle udělala? Slyšíš vůbec, co říkáš? Vždyť je to naše dítě, *tvoje* dítě.“

Lže mi. Věděla bych to, věděla bych přece, že jsem porodila! Držel by mě za ruku, zatímco já bych tlačila a křičela, slyšela bych svoje dítě plakat, cítila bych, jak ho pokládají na mou hruď. *Věděla bych to.*

„To není pravda. Není to moje dítě. Není to moje dítě.“

Bylo potřeba tří sester, jednoho doktora a lahvičky sedativ, aby mě uklidnili, a až teprve čtyři hodiny potom, co jsem se poprvé probírala, mi ukázali dítě, o kterém všichni tvrdili, že je moje. Když jsem se dívala do malého plastového boxu, ve kterém ho přivezli, nepocítila jsem vůbec žádné spojení mezi chlapečkem, který tady přede mnou ležel, a životem, který jsem tak bedlivě střežila, zatímco ve mně posledních osm měsíců rostl. Cítila jsem se okradená, jako kdyby mě o první vzácné okamžiky s mým synem připravili všichni ti lidé tady kolem. Mohla jsem si ho pochovat, sestry nás spolu vyfotily a přitom vydávaly všechny ty povzbudivé zvuky, až nakonec jsem to konečně začí-

nala pomalu cítit. Lásku, kterou jsem cítila od chvíle, kdy jsem zjistila, že čekáme miminko. Ale pořád jsem si někde v hloubi duše připadala podvedená. Dokonce oloupená. Nejdřív o kouzlo přirozeného početí a teď i o kouzlo přirozeného porodu. Vzpomínám si na pocit, který mě přepadl, možná, že ani nebylo mým osudem stát se matkou.

Myslela jsem si ale, že všechny matky se ze začátku cítí podobně jako já; až vyhledání všech těch informací na internetu mi pomohlo tomu nakonec porozumět. Od toho dne jsem začala svážet odpadky a čistit záchody, jen abych si vydělala dost kreditů na další hodiny v knihovně, kde jsem trávila tolik času, kolik jen bylo možné – a taky splatila Cassie ten první půlden – až jednoho dne přišla k nám na pokoj dozorkyně a hodila mi záchranné lano: nabídla mi práci na několik hodin týdně v knihovně výměnou za neomezený přístup.

Co jsem ale dnes udělala vůbec poprvé, bylo, že jsem do vyhledávače napsala jméno svého syna. Neměla jsem ponětí, jak těžké bude zmáčkout enter a přečkat těch několik strašlivých vteřin, než se objeví výsledky.

Kurzor myši mám připravený na křížku v horním rohu obrazovky, abych mohla zavřít stránku v okamžiku, kdyby se ke mně někdo přiblížil. A najednou je to tam. Celá stránka odkazů na články o Dylanově smrti, jeho jméno pokaždé tučně označené jako výraz, který se vyhledává. Prvních několik výsledků se týká soudního procesu, jsou to novinové články, které jsem viděla už tenkrát, ale dokonce ještě dnes po té době je pro mě těžké si připustit, že se týkají mě. Úryvky z nadpisů, jako MATKA TRPÍCÍ POPORODNÍ DEPRESÍ ODSOUZENA NA ŠEST LET nebo MATKA, KTERÁ ZABILA SVÉ DÍTĚ: „NEVZPOMÍNÁM SI.“, vyčnívají mezi odkazy na facebookové a linkedinové profily jiných Dylanů Websterů. Každý článek je doprovázený stejnou fotografií, fotografií, kterou svírám v ruce. Srdce mi bolestně buší v hrudi, když prohlížím výsledky vyhledávání, každý

nadpis jako živá připomínka doby, kterou jsem se tak usilovně snažila pohřbít v tom nejtmavším, nejhlubším koutě svojí mysli.

Je tam také několik článků, které se nezdaří být vůbec nijak spojené s Dylanem, ale jeho jméno v nich musí nějak figurovat. Všechny je pošlu do tiskárny a slíbím si, že je přečtu doma, kde si můžu dovolit zhroutit se beze svědků. Celou dobu přitom myslím na výstřížek z novin, který podle Carol vypadl z mojí kabelky. *Kdo ho tam dal? Proč? Byla jsem to já? Copak už opravdu blázním?* Radši tu nepříjemnou myšlenku rychle zaplaším.

Jen tak pro zajímavost vyfukám ještě jméno svého bývalého manžela, Marka Webstera. Všechno, co vyjede, je jen nějaké designérské studio – to není můj Mark – a profesionální hráč šipek – to rozhodně není můj Mark. Pak ale narazím na článek, který jsem už viděla dřív. Fotografie Marka na mě hrdě hledí z obrazovky webu, na kterém univerzita v Durhamu pyšně sděluje světu, jak skvělého úspěchu dosáhl její bývalý student. Vzpomínám si, jak byl na sebe hrdý v ten den, kdy článek vyšel v *Guardianu*. Takový ten seriál „Kam to dotáhli?“, který celé zemi oznamoval, že Mark Webster se stal partnerem v přední počítačové firmě – pan šéf na scéně informačních technologií. Smála jsem se tomu, jak se naparoval; vždycky se mi líbilo, že byl tak ambiciózní, a já bývala upřímně pyšná na všechno, čeho dosáhl. Článek v *Guardianu* byl něco jako pečeť, veřejné uznání jeho zásluh.

Aniž bych si to uvědomila, strávila jsem v knihovně celé dvě hodiny a teplý den se venku zatím začal měnit v chladný podvečer. Jakmile se ocitnu venku, dá se do mě zima, a tak se zahálím do svého tlustého pleteného svetru, přidám do kroku a nemůžu se dočkat, až budu zpátky u auta. Ani si neuvědomím, jak málo pozornosti věnuju tomu, kam jdu, dokud málem nevrazím do ženy, která se vynoří zpoza rohu knihovny.

„Ježíši, nezlobte se.“ Vzhlednu a najednou se dívám do tváře

stejně světlolvasé ženy, která mě před nějakou dobou přistihla, jak na ni zírám v kavárně.

„Moje chyba.“ Vypadá z našeho nenadálého setkání vykolejená a nejistě se usměje. Ráda bych řekla něco vtipného, abych trochu odlehčila atmosféru – protože působí opravdu nervózně – ale uvědomím si, že bych mohla znít spíš jako nějaký šílený stal-ker, a tak raději držím jazyk za zuby.

„Nic se nestalo,“ řeknu místo toho. Na kratičký okamžik se zdá, jako by se chystala ještě něco dodat, ale po chvílce tíživého ticha si jen zastrčí pramen nezkrotných vlasů za ucho a projde kolem mě pryč.

Jsem zatraceně ráda, když se konečně dostanu domů a usadím se před krbem s hrnkem horké čokolády. Novinové články leží rozložené na podlaze přede mnou. Zprávám o soudním procesu zatím ještě nedokážu čelit, a tak listuju těmi novějšími, těmi, ve kterých se někde okrajově musela objevit zmínka o jméně Dylan Webster, a přitom doufám, že nejsou jen o nějakém plavci z olympijského týmu, který se náhodou jmenuje stejně jako můj syn.

Ale nejsou. První nadpis je k ničemu, jen náhodná zpráva o setkání studentů univerzity. Až ten druhý mě přinutí posadit se a věnovat mu pozornost.

Rodina zmizelého soudního znalce vyjádřila obavy o život milovaného otce

Autor: Nick Whitley. Publikováno: 20. 11. 2010

Tři dny poté, co byl doktor Matthew Riley prohlášen za pohřešovaného, vyjádřila jeho rodina zoufalé obavy o život tohoto „úžasně zodpovědného manžela a otce“.

JENNY BLACKHURST

Z domu doktora Rileyho v Bradfordu jeho bratranec Jeff Atwater (34) vzkázal, že „toto je velmi těžké období pro Matthewovu rodinu. Matty je úžasně zodpovědný člověk, skvělý manžel a milující otec. Nikdy by záměrně neopustil svou manželku ani dvě nádherné dcerky, proto o něj přirozeně máme vážné obavy. Všichni jsme naprosto zoufalí.“

Kristy Rileyová, Matthewova manželka, zřejmě promluví na tiskové konferenci, která se chystá na dnešní odpoledne.

Doktor Riley (36) se zcela nedávno ocitl v centru pozornosti v souvislosti s usvědčením Susan Websterové, matky, která byla před třemi týdny shledána vinnou z vraždy svého syna Dylana udušením. Naposledy byl doktor Riley viděn dne 17. listopadu, když opouštěl supermarket Waitrose v Bradfordu s taškou, ve které nesl zřejmě víno a bonboniéru na oslavu osmého výročí své svatby. Kdokoliv by měl jakékoliv informace o tom, kde se pohřešovaný aktuálně nachází, ať neprodleně kontaktuje policejní oddělení západního Yorkshiru na telefonním čísle, které je uvedeno na webových stránkách policie.

Matthew Riley, pamatuju si na něj? Pátrám v zamlžených vzpomínkách ze soudního procesu, kterému jsem byla přítomná spíše jen fyzicky, a pak si ho náhle vybavím. Doktor, který vypadal až příliš mladý na to, že by mohl být expertem na cokoliv, i když podle novinového článku byl starší než já. Vzpomínám si, jak jsem se ze všech sil snažila soustředit, když ho předvolali, protože jsem věděla, že jeho řeč bude důležitá. Nevím,

jestli to bylo ze stresu, z nedostatku jídla a spánku, nebo kvůli antidepresivům, která mi předepsali lékaři v nemocnici, ale soustředit se na cokoliv bylo pro mě od okamžiku, kdy Dylan umřel, velmi obtížné. Smutek, říkal můj táta; byl úplně stejný, jako když umřela máma. Z máminy smrti jsem byla samozřejmě také zdrcená, ale tohle bylo jiné, tahle vše pohlcující černá díra, která se vznášela někde těsně za okrajem mého zorného pole, ale já neustále věděla, že tam je a čeká, až se dostanu příliš blízko a přepadnu přímo do ní. Stálo mě to veškerou moji energii, abych do ní neskočila dobrovolně.

Doktor složil přísahu a žalobce k němu přistoupil, strašlivý malý mužíček, který mi tak moc připomínal všemocného Čaroděje ze země Oz, až jsem se musela ovládat, abych se nezačala chichotat a nedokázala tím všem okolo to, co si zřejmě stejně už dávno mysleli – že jsem blázen. Snažila jsem se soustředit na to, co doktor – Matthew Riley, teď už jeho jméno znám – říkal.

„... nereagoval. Zkontroloval jsem puls, srdeční tep, dýchání. Prohlásil jsem ho za mrtvého v 16:06, ale při posmrtném ohledání pak byla stanovena doba úmrtí přibližně o dvě hodiny dříve.“

„A Susan Websterová byla...?“

Ze začátku svého svědectví se díval na porotu, ale při téhle otázce jsem si všimla, že se na mě podíval a nervózně si odkašlal.

„Záchranářský tým vzal paní Websterovou okamžitě na sál. Z toho, jak jsem ji krátce zahlédl na parkovišti, jsem odhadoval, že je mrtvá, ale docela rychle se zjistilo, že je jen v bezvědomí.“

Žalobce chvíli mlčel, aby umožnil všem přítomným tuto informaci zpracovat, i když jsem se domnívala, že pro porotu je to sotva nějaká novinka.

„Co bylo, podle vašeho prvního odhadu, příčinou smrti Dylan Webstera?“

Doktor Riley se znovu obrátil na porotu a vrátil se ke svému profesionálnímu výrazu.

„Vypadalo to, že Dylan zemřel na SIDS.“ Pohlédl na žalobce, který na něj kývl na znamení, že může pokračovat. „Na syndrom náhlého úmrtí kojence, říká se mu také smrt v kolébce.“

Pohled se mi zamlžil. Na ten osudný den jsem si vůbec nevzpomínala. Dylan byl v pořádku, a najednou mi řekli, že je mrtvý. Najednou byl pryč a já jsem nenáviděla tohohle muže, to jediné mi bylo jasné. Nenáviděla jsem ho za to, že mluvil o mně a mém synovi a říkal slovo „smrt“.

„Můžete nám říci, proč jste předpokládal, že jde o tento případ?“

„Stručně řečeno je SIDS dnes bohužel jednou z nejčastějších příčin úmrtí dětí mladších jednoho roku, a tak to přirozeně považujete za pravděpodobnou možnost, pokud dítě zemře ve spánku a nejsou na něm patrné žádné vnější známky násilí nebo na něm neshledáte nějakou jinou evidentní příčinu smrti.“

„A co ukázalo posmrtné ohledání?“

„Během posmrtného ohledání jsem našel vlákna pocházející z polštáře na gauči pana a paní Websterových v Dylanových ústech. Zjistil jsem akutní plicní emfyzém a edém.“

Nemuseli jste být zrovna expertem v soudním lékařství, aby vám bylo jasné, k čemu svědectví doktora Rileyho směřuje.

„A když jste všechny tyto nové důkazy zvážil, co jste nakonec stanovil jako příčinu smrti?“ zeptal se žalobce a přitom jsem docela jistě zahlédla v jeho výrazu perverzní škodolibý úšklebek. Doktor Riley se už na mě ani nepodíval, když dokončoval svoje zničující svědectví.

„Podle mého profesionálního názoru byl Dylan Webster zavražděn zadušením.“

„A laicky řečeno?“

„Dylan Webster byl zadušen polštářem.“

Byl doktor Riley nakonec nalezen? Mohlo by vůbec jeho zmizení s tou dnešní fotografií nějak souviset? S povzdechem si promnu obličej rukama a posadím se zpátky na paty. Právě v tu chvíli zaslechnu hluk.

Nemůže být pochyb o tom, co slyším. Je to hlasitý tříštivý zvuk odněkud ze zahrady, jako kdyby někdo rozkopával popelnice. Okamžitě vyskočím a rozhlížím se ve svém obývacím pokoji po něčem, co bych mohla použít na obranu. Pohrabáč. Víím, že je to trochu klišé, ale zřejmě pro to existuje opodstatnění, navíc rozhodně poslouží lépe než srolovaný novinový článek.

Po několika dlouhých minutách čekání za dveřmi obývacího pokoje si už začínám připadat trochu jako blázen, když v tom zaslechnu další zvuky. Lomcování, téměř určité klikou zadních dveří, a pak škrábání, jako kdyby se někdo snažil vypáčit zámek. A do prdele. Strávila jsem poslední tři roky svého života úsilím vyhnout se potížím v psychiatrickém zařízení, abych skončila takhle neslavně v jednom malebném městečku ve Shropshiru. Kdybych nebyla k smrti vyděšená, mohla bych se nad tou ironií docela pobavit.

V kuchyni je zhasnuto, a protože jsou žaluzie zatažené, nemám ani tu nejmenší šanci zjistit, kdo stojí venku u zadních dveří. Do háje. Mojí jedinou nadějí je moment překvapení. Ať už se sem snaží vloupat kdokoli, není to zrovna profesionál – dělá tam venku binec už minimálně deset minut, ale zadní vchod zůstává stále pevně zavřený. Uvažuji o tom, že bych prudce rozrazila dveře, a ať už za nimi stojí kdokoli, zašermovala bych pohrabáčem ve stylu *Pirátů z Karibiku*, ale když se nad tím zamyslím pořádně, to poslední, co bych zrovna potřebovala, je další žaloba za vraždu jen kvůli uzemnění nějakého zmateného opilce, který si spletl dům a nedaří se mu nacpat klíč do špatného zámku.

Najednou hluk ustane. Možná, že už to vzdali a odešli. S pohrabáčem stále připraveným v ruce se tiše plížím přes kuchyň až k oknu a opatrně vykouknu skrz žaluzie. Venku je tma jako v pytli a nevidím nic než svůj vlastní odraz. Náhle něco prudce udeří do okna a já nahlas zděšeně vykřiknu. Trvá to skoro celou minutu, než si uvědomím, co to doopravdy bylo. Můj výkřik plynule přejde v nervózní smích plný úlevy. Na okenním parapetu sedí obrovská černá kočka a tlapkou škrábe, abych ji pustila dovnitř. Není to nikdo jiný než zdejší toulavý kocour Joss, který mě vytrvale pronásleduje. Zhluboka si povzdechnu, otevřu okno a nechám ho proklouznout dovnitř.

„Ty jedna hloupá kočko,“ pustím se do něj láskyplně, když vlna adrenalinu konečně uvolní prostor úlevě, která se mě zmocní. Joss přede, otírá se o mě hlavou a vůbec netuší, jaký povyk právě způsobil. Položím před něj misku celozrnných sušenek Weetabix – jeho oblíbených –, zkontroluju, že zadní vchod je stále zamčený, a vrátím se do pohodlí svého obývacího pokoje. Joss mě oddaně následuje, stočí se do klubíčka před hořícím krbem a okamžitě usne.

Zlobím se na sebe za tak hloupou reakci. Jediný, kdo se plíží kolem mého domu uprostřed noci, je toulavý kocour, který se nemůže dočkat svých celozrnných sušenek a teplého krbu, ke kterému by si lehl. To jsem vážně idiot. Přesto raději ještě překontroluju všechny dveře a okna: jistota je jistota.

6

Jack: 24. září 1987

„Hej, Shakespeare, chytej!“ Jack hodil čokoládu a rozchechtal se, když druhého chlapce trefila přímo do hrudi. „Seš pomalej.“

„Dík,“ zamračil se. „V kolik přijdou ostatní?“ Podíval se na hodinky už potřetí od chvíle, kdy před pouhými patnácti minutami dorazil do domu. Už potřetí se Jack musel přemáhat, aby se nerozesmál nahlas.

„Brzo. Proč, seš nervózní?“

„Ne,“ odpověděl rychle, ale Jack hned poznal, že kecá. Pro tuhle příležitost se voháknul, vzal si na sebe, co podle Jackova názoru bylo to nejlepší, co měl. I když s teniskami Asics a neznačkovými tmavomodrými tepláky stejně do party nabeton nezapadne. Tady šlo o kluky, kteří, už když jim bylo sotva dvanáct, nosili Nike a Freda Perryho – akorát Billy si zřejmě myslel, že Fred Perry je ten týpek, co prodává v trafice na rohu.

„Hod'se do klidu. Dyť nekoušou. Teda aspoň, dokud já jim neřeknu.“ Jack se zamračil, když jeho Street Fighter ztratil další život. Hodil ovladačem po konzoli a zatvářil se jako vrah. „Zasraná stupidní hra. Musíme si najít něco lepšího na práci.“

„Máš tady toho o dost víc než já u sebe.“ Billy se rozhlížel po Jackově pokoji a hlтал každou maličkost. Pozůstatky dřívějších

zálib se povalovaly všude kolem: kytara, o kterou škemral několik dlouhých týdnů, aby to vzdal už po šesté lekci; ložské tenisky, které mu prostě nesměly chybět, ležely zabláčené na bundě, která zřejmě stála daleko víc než celý Billyho šatník dohromady. Byla docela psina pozorovat, jak ho to všechno fascinuje.

„Samej bordel. Až dorazí Adam, bude chtít vypadnout ven a zahrát si na stopaře. Dost možná si zasviníš svoje nový kecky.“

Jack se zašklebil nad urputnou snahou druhého chlapce tvářit se, že je mu to fuk. Pravděpodobně ale stráví hodiny tím, aby je zase pořádně vypucoval, než se vůbec odváží domů. Musí být totální voprz mít rodiče, co v jednom kuse smrdí doma, v jednom kuse se šfourají v tom, kam jdeš a s kým jsi byl. Přece jen už Billyho dům viděl – samozřejmě jenom zvenku, bylo jasné, že dovnitř by ho nikdy nepozval – a uměl si představit, že na místě o velikosti krabičky od sirek musí být sakra těžké vyhnout se jeden druhému.

Když zazvonil zvonek, Billy sebou trhnul. Jack se zachechtal a vyskočil.

„Jdu tam,“ zařval na kohokoliv, kdo by ještě mohl být v domě. Nezahlédl Lucy od chvíle, kdy se v jedenáct probudil. Asi vyrazila na nákupy a určitě by jí nijak nevadilo, kdyby tu nebyl, až se vrátí domů. Jeho rodiče byli takový ten druh lidí, který vyznával názor, že teenageři by měli mít dostatek svobody pro vývoj, a který zároveň doufal, že si synek nevšimne toho, že Lucy šmejdí v jeho školním batohu a kontroluje mu zápisník domácích úkolů.

Billy se zašíval v pokojíku, zatímco ostatní se vlekli nahoru po schodech. První dovnitř vstoupil Riley. Jack viděl, jak Billy vydechl úlevou. Kývl směrem k Mattovi. „Máš se?“

Matt se zašklebil: „V pohodě.“

Druhý kluk, který prošel dveřmi, se podrbal na nose. „Co ty seš zač?“

Jack ho šťouchl do ramene. „Nebuď debil. Tohle je Shakespeare. Bude teď pařit s náma.“

„Co to je za debilní jméno, Shakespeare?“ zašklebil se druhý kluk. „Tvoje máma zrovna srala, když ti dávala takový jméno?“

„Je to přezdívka, idiote. Protože je bedna na anglinu. Shakesi, tohle je Adam Harvey.“

Oba kluci na sebe kývli, ale ani jeden se netvářil nijak nadšeně.

„Vypadáš fakt na hovno, co se ti stalo?“

Jack se do toho vložil dřív, než jeho nový kámoš stačil odpovédět: „Měl bys vidět ty druhý zmrdy. Shakes je zkopal na hromadu.“

„Je?“

„Jo, byli tři, z Westlake. Nakopal jim prdele, bylo to šílený. Dotáh jsem ho sem dřív, než stihli někoho zavolat. Že jo, Riley?“

Matt přikývl a Adamovi se ve tváři objevil výraz neochotného obdivu: „Tak to je slušný. Dneska jdeš teda s náma hrát stopaře?“

„Si piš, že jde. Kde je Peterson?“

Matt pokrčil rameny: „Vím já? Od včerejška jsem ho nezahlíd.“

Jack zvedl obočí, když po něm jeho nový kamarád střelil nervózním pohledem. Odtáhl si ho stranou, zatímco druzí dva vyrazili po schodech dolů. „Kašli na to,“ zašeptal mu, „nikomu neřeknu, žes do toho Mika namočil.“

7

Cassie a já jsme poslední tři neděle dobrovolničily v rámci projektu Armády spásy pro lidi bez domova v Telfordu, asi dvacet minut od městečka Bridgnorth, kde žije Cassie. Přihlásila jsem se jako dobrovolnice, abych se pokusila nějak odčinit to, co jsem provedla, vykoupit svůj hřích. Cassie se přihlásila, protože jsem ji přemluvila. I přesto, že trvá na tom, že z té práce, kterou děláme, vůbec nic nemá a jenom tam zabíjí čas, vím, že v hloubi duše si myšlenku děláním něčeho prospěšného užívá. Opravdu hodně, hodně v hloubi duše. Když se tuhle neděli objeví, tváří se trochu zakřiknutě.

„Chci se ti omluvit za to, jak jsem se včera chovala,“ vychrlí na mě rovnou, aniž mi dá šanci promluvit. „Neměla jsem tu fotku tak odbýt; jen jsem prostě nevěděla, co si o tom myslet.“

Rychle se kolem sebe rozhlédnu; není tady nikdo, kdo by nás mohl zaslechnout. Centrum je dnes docela prázdné, a než se objevila Cass, třídila jsem sama dary u stolu v koutě. A moje myšlenky se od událostí včerejšího dne nevzdálily ani na krok.

Měla bych jí říct i to ostatní? *A riskovat, že si bude myslet, že jsem blázen?*

Rychle ji informuju o novinovém článku v mojí kabelce, o tom, co jsem objevila v knihovně, i jak jsem se později večer doma vyděla málem až k smrti.

„No do hajzlu! Vůbec se nedivím, že jsi tak vystresovaná. Nechceš radši pár dnů zůstat u mě?“

„Děkuju, ale nezdá se mi, že by to bylo až tak vážné. Vždyť to byl jenom Joss.“

„Jasně, ale kdo pak, kruci, hodil ten výstřižek do tvé kabelky? To je o dost šílenější než jen šoupnout někomu obálku do schránky, nebo ne?“

Hloupě se mi uleví, když vidím, že si nemyslí, že jsem si ho tam mohla dát sama. Ani bych se jí nedivila; samotnou mě to napadlo. Přece jen jsem už v minulosti výpadky měla a udělala při nich daleko horší věci.

Přeruší nás Bernie, manažerka střediska, která přispěchá s novou várkou darů. Od té doby, co jsem před dvěma týdny začala dobrovolničit, jsem ohromená tím, kolik lidí daruje svoje nepotřebné věci. Stará Susan Websterová by nic takového nikdy neudělala; prostě by je jen vyhodila. Nemyslím si, že bych byla tak lhostejná, jen mě nikdy ani nenapadlo, že se dá pomáhat tímhle způsobem. Bernie se zdrží o trochu déle, než se nám hodí, vsadím se, že Cassie se nemůže dočkat, až zmizí.

Ve vteřině, kdy se od nás otočí – a vrhne na nás přitom nechápavý pohled –, Cassie hned začne znovu mluvit.

„A když to není Mark?“ řekne mi. „Kdo jiný by si ještě mohl přát, aby sis myslela, že ti začíná hrabat? Možná nějaký jeho přítel? Jeho máma?“

„Markova máma žije ve Španělsku; nikdy jsem se s ní nese-tkala. Pokud vím, Mark jí nikdy ani neřekl o Dylanovi. Nějak to souviselo s tím, jak se rozhádali ještě před smrtí jeho otce.“ Vyhodím kalhoty, ve kterých zejí tři obrovské díry. Jsou věci, které ani potřební neupotřebí. „A navíc nám uniká jedna důležitá věc. Jak by se kdokoliv z nich mohl dozvědět, kde teď žiju?“

Cassie zavrtí hlavou. „To si může zjistit kdokoliv. Stačí k tomu internet a aspoň půlka mozku.“

„A co si myslíš o té věci s doktorem Rileyem? Může to nějak souviset?“

„Nejspíš ne,“ přiznává. Moje zklamání ale musí být vidět, protože honem ještě dodá: „Každopádně to vypadá podezřele. Možná se pletu. Vždycky se pletu, když si dávám záležet a chci předem uhodnout, kdo je pachatelem ve *Vraždách v Midsomeru*.“

„Díky.“ Milý pokus, jak mi udělat radost ohledně výsledků mojí amatérské detektivní práce. „Ale nejspíš máš pravdu. Takže, co teď? Lekám se už i vlastního stínu. A *někdo* musel dát ten článek do mojí kabelky.“

„No, jestli je to Mark, zřejmě bude teď někde poblíž, ne? Asi by nevážil tříhodinovou cestu z Bradfordu, jen aby ti hodil fotku do kabelky a zase se vrátil domů.“

Uf. Představa, že můj bývalý manžel jen tak slídí po Ludlow, aniž bych si toho všimla, mi připadá děsivá. Rychle se podívám ke vchodu, jako bych napůl očekávala, že ho tam uvidím stát a pozorovat mě. Samozřejmě tam není vůbec nikdo.

„Tak co uděláme, zavoláme do všech hotelů v okolí třiceti kilometrů a zeptáme se, jestli se u nich neubytoval nějaký Mark Webster?“

„Nebo...“, odpoví mi Cassie a rošťácky protáhne poslední slabiku, „mu zavoláme domů a uvidíme, jestli to zvedne. Jaké má číslo?“ Vytáhne svůj telefon a já si koutkem oka všimnu, že nás Bernie sleduje podezřívavým pohledem.

„Počkej s tím, až budeme u mě doma.“

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!